

N^o11

ATODANGOS

ŠIRVINTŲ LAURYNOS STUOKOS-GUCEVIČIAUS
GIMNAZIJOS LAIKRAŠTIS

Redaktorės žodis

Neseniai mokykloje praūžė ne kas kitas, o šimtadienis! Ketvirtokams beliko skaičiuoti dienas iki pirmųjų egzaminų, o antrokams tenka galvas sukti dėl artėjančių PUPP-o patikrų. Bet gal neverta labai nerimauti ir kankintis, gal tikrai ne taip baisu bus? Aišku, gal ir teks kelias naktis nemiegoti ar pamiršti pavalgyti sočius pietus, bet toks jau tas žmogaus, stovinčio ant suaugusiųjų pasaulio slenksčio, gyvenimas. Svarbiausia, nepamesti galvos ir nepamiršti džiaugtis gyvenimu. Kalendorinis pavasaris jau čia, lieka tik sulaukti tikro, žalio ir kvepiančio. Todėl linkiu visiems sėkmės ruošiantis gyvenimiškiems išbandymams, progų atsipūsti ir šilto pavasario!

Grupės nariai: Ieva Jankauskaitė I Ib, Brigita Sližauskaitė I Ib, Linas Blusevičius Ic, Laura Jankovskytė IVc.

Maketavimo darbus atliko: Ieva Jankauskaitė I Ib.

Fotografavo: Gerda Šalkauskaitė IVd (1,3psl.)
Ir Denisas Kizinas (1psl.)

Viskas, ko aš nepasakiau

Laikas sustoja. Aplink visi šurmuliuoja, o tu vis tyliai mąstai, ar kas nors iš tavo veido gali perskaityt, ką tu galvoji. Už lango ledai tirpsta, dienos ilgėja, šviesėja, orai šyla. Pavasaris ateina?

O kas jei... Jei ir mes tirpdytume ledus? O kas, jei visada sakytume tai, ką nuoširdžiai norime pasakyti? Juk kiti žmonės aplink spardos, klykia, išreikia ar kitokiu būdu išsako savo mintis, o ar nuo to blogiau? Ar geriau tylėti ir kęsti visuomenės rėmų spaudimą? Juk saviraiška pagyvina kasdienį, rutina tampanti, gyvenimą, suteikia jam spalvų. O jei kasdien užsibrėžtume sau tikslą - pasakyti bent penkis komplimentus pažįstamiems? O jei ir nepažįstamiems? Juk neateis pasaulio pabaiga.

Įsivaizduokit tokią situaciją. Juk ištis iškart pakyla nuotaika, ne tik tam žmogui, bet ir tau pačiam. Juk žmogaus prisiminimuose įsirėsi ilgesniui laikui. Būsi kažkam pakeitęs dieną, o gal ir visa gyvenimą? Taip, taip, tokios smulkmenos gali pakeisti gyvenimą. Juk gyvenimas ir yra daugybės smulkmenų visuma.

Jūs bandėt, tikrai nuoširdžiai pabandėt, ir jūs atstūmė? Dievaži, mesk visus darbus, iškoneveik visus kaltus ir nekaltus, pasiųsk juos, nusivilk visu gyvenimu, grįžk namo, griūk į lovą, susivyniok į nevilties lavašą ir gulėk. Ai, visai pamiršau - užkąsk „Snickers“! Geriau?

„Aš visada idealizuoju tuos, kurie mane atstumia, nes, jeigu jie mane atstūmė, reiškia, yra kažkuo geresni. <...> tai gal viskas atvirkščiai?“ - yra rašiusi Beata Tiškevič. O gal tikrai viskas turėtų būti atvirkščiai? Kam rūpintis kitų nuomone? Galbūt atstūmė, nes nesitikėjo šitokio žmogiškumo proveržio? Nemeluokim, šiuolaikiniai žmonės buikai eina technologijų vedini. Pirmykštis bandos sindromas.

Kiek visko mes iššvaistome tuščiai. Visi esam žmonės su visais galimais privalumais. Esam ne buki padarai, kuriuos pastumi ir jie eina. Kiekvienas turim žodžio teisę ir laisvai galim reikšt geranoriškas ir kitokias mintis. Kam save varžyt ir nesakyt visko tiesiai šviesiai? Juk kai kurie neturi galimybės kalbėt ir pasakyt, ką jaučia. Tačiau jie nebijo, jie randa kitų būdų. Kartais žmonės labiau vertina paprastus ir savaime suprantamus dalykus. Galvos pramuštos idėjų ir neišpildytų ketinimų, visokiausių emocijų ir troškimų. O XXI amžiaus žmogus... Nepaisant to, kad tyli, tačiau dar ir nesi-ruošia nieko daryti. Taip mes visi ir plaukiam.

Ne, neaiškinu, kaip gyvent. Pati žinau, kaip sunku bandyt laikytis patarimų ir kaip lengva pasakyt, kad čia eilinis smegenų plovimas šlamštu, kaip tai neveiksminga ir nieko nekeičia. Tai asmeninis kiekvieno pasirinkimas, kiek viskas bus veiksminga ir visapusiškai naudinga.

Kas, jei viskas, ką per visą savo gyvenimą nutylėjom, neišdrįsom pasakyt, nesugebėjome suformuluot, visgi būtų pasakyta? Vėl gi, neįvyktų pasaulio pabaiga. Galbūt dauguma pakeistų apie tave nuomonę. Galbūt pasirodytum ateivis. Keistuolis. Cinikas. Garbėtroška. Ir kas? Pasaulis vis tiek nesustoja. Galbūt pradėtume labiau vertinti ne tik žodžius, bet ir pačius žmones. Galbūt visai kitaip žiūrėtume į įvairias, šiuo metu beviltiškai atrodančias, situacijas. Galbūt, o jeigu ne - telieka žodžiais, jei nesiruoši realioms pokyčiams.

Brigita Sližauskaitė, I Ib

100

100

KAIP GYVENA KETVIRTOKAI...

100

100

Šimtas dienų! Šimtas dienų! Šimtas dienų! Trečiokams tai didelis uždavinys surengti kuo įsimintinesnę šventę, o ketvirtokams tai draugiškas įspėjimas, kad iki egzaminų liko mažiau nei šimtas parų. Greičiausiai bent akies kraštelio matėte, kaip praeitą penktadienį, vasario 26 dieną, ir mūsų gimnazijoje vyko Šimtadienis. O galbūt Jūs ir prisidėjote prie jo rengimo? O gal Jums jis buvo rengtas? Žodžiu, nė vienas neliko nežinantis, kas vyksta.

Ryte girdėjome daugybę signalizuojančių mašinų bei ketvirtokų keliamą šurmulių, o vakare galėjome grožėtis renginiu, kurio tema šiemet buvo „Laiko ratu“. Ko ten tik nematėme ir kas tik nesizavėjo 68-osios laidos abiturientų talentu ir gebėjimais - juos sveikino ir Pablo Picasso, ir Marilyn Monroe, ir Michael Jackson, ir Coco Chanel. Išgirdome Whitney Houston, žavėjomės „Playboy“ zuikučiais. Sutikome geriausią traktorininką ir stebėjome gaujų kovas. Kitaip sakant, keliavome laiko mašina, kol galiausiai ji „sulūžo“ ir renginys artėjo į pabaigą. Nepamirškime ir to, kad nominacijos įteiktos geriausiam sportininkui, šokėjui, dainininkui, menininkui, modeliui ir kitiems originaliems žmonėms. Ketvirtokai taip pat gavo progą pasireikšti. Buvo pristatytas jų palikimas gimnazijai ir trečiokams, parklupdžius pastaruosius ant kelių nuskambėjo priesaika likusį laiką gerbti ir saugoti vyriausiuosius. Renginio kulminacija tapo trečiųjų atlikta daina „Šimtas“. Smagu, kad renginį stebėjo daug buvusių gimnazistų, tėvelių ir draugų.

Nors ir norėjosi kiek ilgesnio renginio, tačiau juoko dozė buvo garantuota. Su kilusiais nesklandumais, apie kuriuos gandai sklido gimnazijoje, rengėjai susitvarkę sutelkę visas jėgas ir rezultatas buvo matyti. Dabar tas pats lauks mūsų, antrojų, ir galiu pasakyti, kad jau dabar, dalinantis įspūdžiais apie įvykusią šventę, kurpiami planai, kaip patys organizuosime kitų metų Šimtadienį. Tad ruoškitės!

Ieva Jankauskaitė, IIB

ŽVILGSNIS Į ATEITĮ

Štai artėja diena, kai aš po trejų metų sėdėsiu dvilyktoko suole ir džiaugsiuos artėjančiu paskutiniu skambučiu. Šimtadienis... Tai tikriausiai viena iš svarbiausių švenčių vyriausiems gimnazistams. Ne paslaptis, kad aš taip pat laikiu šios dienos, tačiau reikia dar daug ką nuveikti iki jos ir po.

Pirmasis mano užsibrėžtas tikslas – įgyti vairuotojo pažymėjimą. Tikriausiai tai yra kiekvieno vyro, galbūt ir moters, svajonė. Nuo pat vaikystės, kai tėtis leido atsisėsti jam ant kelių, supratau, kad aš nebeoriu sėdėti keleivio vietoje. Vos įlipus į automobilį, pirmieji mano žodžiai būdavo: „Tėti, duok pavairuot!“. Dabar laiko veltui neleidžiu. Jei tėčiui reikia pagalbos taisant automobilį, nieko nelaukdamas skubu padėti. Tad toks mano pirmasis išsvajotasis tikslas.

Antrasis tikslas – sužinoti daugiau apie savo gimtinę, Širvintų kraštą. Nuo mažens man patiko gamta, jos kūriniai. Vaikystėje daug laiko praleisdavau kaime. Senelių namas yra prie pat upės, todėl ši teritorija yra mano nuo pat mažens ištyrinėta. Visko klausinėdavau tėčio, senelio, kaip, kas, kur ir kada. Man labai patiko klausytis jų pasakojimų apie gimtąjį kraštą, tad nusprendžiau savo žinias pagilinti. Pradėjau domėtis teritorija, kurioje gyveno mano seneliai. Sužinojau tikrai daug, tačiau nežadu sustoti.

Trečiasis tikslas yra gerai baigti mokyklą. Noriu daug sužinoti, todėl nenoriu leisti laiko veltui. Reikia mokytis, kad galėčiau savim didžiutis ir džiuginti kitus.

Linas Blusevičius, Ic

IŠ ABITURIENTĖS UŽRAŠŲ...

Likus mažam žingsneliui iki brandos egzaminų sesijos ir mokyklos baigimo, galiu drąsiai sakyti, jog mokykloje daug išmokau ir daug patyriau, o ypač per ketverius metus gimnazijoje. Kviečiu pažvelgti į kasdienybę per juoko prizmę!

Taigi, ko aš išmokau/ką sužinojau gimnazijoje...

- Išmokau skaityti mokytojų mintis! „...na, pabaikite mano sakinį. Kas tada būna??“;
- Išmokau, jog visada reikia kilti karjeros laiptais ir susitaikyti su lengvai nuspėjama ateitimi: „nesimokysit – eisit gatvių šluot! Egzaminų neišlaikysit!“;
- Išmokau, jog privalau sekti savo bendraklasius: „Na, o kur kiti? Ateis į pamoką?“;
- Sužinojau, kodėl pasaulyje vyrų yra mažiau nei moterų: „Ar žinai per ką visi vyrai prapuolė? Per moteris!“;
- Išmokau sekti naujausias mados tendencijas: „Jei šalta, dėkis megztuką ant švarko!“;
- Sužinojau, jog vienintelis atvejis, kai bendradarbiavimas nepadeda pasiekti geriausių rezultatų, yra kontroliniai darbai;
- Išmokau visada planuoti savo laiką, ypatingai prieš atsiskaitymus: „mokytoja/au, o bus galima perrašyti?“;
- Sužinojau, jog para turi ne 24, o mažiausiai 30 valandų... „mano dalykui turite skirti 3-4 valandas“, „na pasimokykite nors porą valandų prieš atsiskaitymą“, „kiek laiko ruošėt namų darbus? Tik valandą??“.

Ir dar keli mano pastebėjimai...

Mokiniai būna kelių tipų:

- „nieko nemoku, bet gavau 10“ – taip, jie visada skundžiasi, jog nesimokė, nepasiruošė, tačiau iš atsiskaitymų gauna geriausius pažymius. Savikritiški? O gal dėmesio reikalaujant? Spręskite patys.
- „ir kur man to prireiks?“ – į šį tipą patenka mokiniai, kurie nuolat „bamba“, jog dalykų, kurių moko mokykloje (ypač matematikos), jie niekur nepritaikys gyvenime.
- „man šiandien „langas“ sutampa su kitu „langu“ ir nežinau į kurį eiti...“ – visiems gerai žinomas tipas, kitaip vadinamas „kalėjimo bėgliais“. Laimei sėdmaišiai mokyklos fojė labai minkšti bei priima ir per pamoką, ir per pertrauką. Juk „langas“.
- Tikri draugai – „man 20 sūrelių, 10 kepsnių ir 5 arbatos“. Klausiate, ar įmanoma tiek suvalgyti viename žmogui? Be abejonių ne. Juk jie – tikri draugai, vieni nevalgys. Nupirks maisto visiems, kurie tik paprašys! O juk sūreliai mokyklos valgykloje niekada nesibaigia.
- Ir visi kiti, kurie nepapuola į anksčiau įvardintas mokinių grupes.
- Tačiau svarbiausias dalykas, kurio išmokau – kritiškai vertinti. Galbūt šandieninė švietimo sistema nėra tobula, galbūt mes mokomės per daug, o galbūt, kai kurie sakys, jog per mažai. Tačiau tik kritiškai vertinant, atsirenkant svarbiausią informaciją bei planuojant savo laiką pasiekiami geriausių rezultatų.

Pastaba. Skaitydami šį straipsnį, ar labiau paprastą tekstą, sudėliotą iš mano minčių ir mano gyvenimo patirties gabalėlių, galite atrasti dalelę savęs. Su pagarba nuoširdžiai prašau nepriimti tai kaip kritikos ar asmeniškio dalyko.

Laura Jankovskytė, IVc

KALBINAME ŠVENTUSIAS ŠIMTADIENĮ PRIEŠ METUS

Šimtadienis jau čia! Gimnazijoje bruzda 68 laidos abiturientai, besiruošiantys egzaminų šturmui. Aš nutariau prisiminti tuos, kurie tai išgyveno praėjusiais metais, ir sužinoti, kaip jiems sekasi gyventi „studentiškai“, kuriais keliais jie pasuko išžengę už gimnazijos ribų. Pakalbinti pavyko Nonitą Iljeitytę, Ainę Dvilevičiūtę, Moniką Misiūnaitę ir Augustę Kunevičiūtę.

Kaip sekėsi „prisijaukinti“ studentišką gyvenimą ir ką šiuo metu veikiate?

Nonita: Studijuoju biomechaniką Vilniaus Gedimino technikos universitete. Studentišką gyvenimą „prisijaukinti“ buvo ganėtinai paprasta, tačiau kaip ir visiems pokyčiams, tam reikėjo laiko. Pirmąjį pusmetį skyriau mokslams, pažintims su savo grupės žmonėmis ir, aišku, nepriklausomam gyvenimui, kuris, būnant 12 - toje klasėje labai žavėjo. Dabar, neseniai prasidėjus antram semestru, susiradau darbą, nes kai su viskuo apsipranti, atsiranda daugybė laisvo laiko, o jį norisi praleisti naudingai.

Ainė: Studentiškas gyvenimas painus. Sudėtinga nuspręsti, ko išties nori ir kam tinki. Mokiausi Vilniaus universitete, Verslo ir Vadybos akademijoje, paskui apsigalvojau. Bandysiu kitais metais kitur. Dėl pasirinkimo kuo užsiimti - atviros galimybės viskam, tereikia norėti ir veikti.

Monika: Šiuo metu esu Vilniaus kolegijos pirmo kurso studentė, studijuojau sveikatos priežiūros fakultete bendrosios praktikos slaugą. Visada svajojau apie studijas, susijusias su medicina. Slauga buvo viena iš specialybių, kurią norėjau studijuoti. Tikriausiai pasirinkimą nulėmė egzaminų rezultatai, tačiau įstojusi čia nesigailiu, manau, ši profesija tikrai perspektyvi.

Augustė: Aš padariau rizikingą pasirinkimą - nusprendžiau niekur nestoti ir pasimėgauti metais be mokslų. Dabar esu laisvai samdoma operatorė - režisierė ir „Skalvijos“ kino akademijos antrakursė.

O kaip reikalai su namais ir šeima? Sunku buvo juos palikti? Dažnai aplanko noras grįžti?

Nonita: Pirmomis savaitėmis buvo tikrai sunku, nes buvau pripratusi gyventi dideliame būryje šeimos narių. Vilniuje apsigyvenau bute, tačiau kadangi jis mažas, gyvenu viena. Stengdavausi grįžti dažnai, kartais atvažiuodavau net viduryje savaitės. Vėliau apsipratau, bet vis tiek buvo liūdna. O tada nustebinau ne tik tėvus, bet ir pačią save ir priglaudžiau katę. Tada mano grįžimo laikas tapo nenusipėjamas: kartais kas savaitę, kartais kas dvi, nes jau turėjau „draugę“, su kuria nebūdavo liūdna. Dabar, kad ir kaip būtų sunku, pasiseka grįžti dar rečiau, nes savaitgaliai tenka dirbti, o šeimos tikrai labai pasiilgstu. Et, toks jau tas gyvenimas...

Ainė: Namų taip ir nepalieki, juk Vilnius ar Kaunas - tai ne Londonas. Išsiskirti tenka tik savaitei. Nors prisipažįstu, jau savaitės pabaigoj - ketvirtadieniais - labai ilgiuosi mamytės ir namų. Kadangi nutraukiau sutartį su VU, stojau mokytis manikiūrininkės specialybės per Lietuvos darbo biržą, tad vis dar visai jaučiuosi kaip studentė. Netrukus turėtų prasidėti piešimo ir kompozicijos kursai į Šukuosenų dizaino specialybę Vilniaus kolegijoje, tad bandysiu šiemet stoti į šią studijų programą. Tikiu, kad yra žmonių, kurie savo kelią žino iš karto, bet po 12 klasės ieškojimai nesibaigia, viskas gyvenime labai efemeriška. Kažkaip dar pagalvojau apie dviprasmybes. Mano pavyzdžio pripaišyti „tėvynės ilgesiui“ ar „gimto lopšio nostalgijai“ tikrai

negalima. Ilgiuosi namų, nes mano namai yra ten, kur yra mano tėvai. Juolab aš neištekėjau kaip pasakose ir nepalikau gimtų namų su kraičiu rankose (*juokiasi*).

Monika: Gyvenu Širvintose, kiekvieną dieną autobusu važinėju į Vilnių, tai šiek tiek vargina, bet jau pripratau. Nesinori palikti Širvintų.

Augustė: Namų retai pasiilgstu. Širvintos man per ramus miestelis, o Vilnius pilnas dinamikos, kultūrinio gyvenimo, todėl retai ir grįžtu į namus. Galbūt išvykus toliau labiau jausis tas ilgesys.

Ieva Jankauskaitė, IIB